

Arrest

nr. 302 018 van 21 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92 – 94 /2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché A. VAN STEEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 14 maart 2023 en verzoekt op 20 maart 2023 om internationale bescherming. Op 21 september 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchteling en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 25 september 2023 aangetekend naar verzoekster wordt verzonden, en die luidt als volgt.

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Tbilisi. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan.

U lijdt aan epilepsie. Door uw ziekte stopte u in Georgië voortijdig met school, had u problemen op uw werk en op sociaal vlak.

Op 14 maart 2023 verliet u Georgië. Dezelfde dag kwam u aan in België. U diende op 20 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en drie medische attesten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U verklaarde bij DVZ geheugenproblemen te hebben door uw medicatie (vragenlijst DVZ, 30). U haalde dit mogelijke geheugenverlies evenwel niet aan bij het invullen van de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ. In de medische attesten die u voorlegt is geen sprake van geheugenverlies (doc.2, vertaling bijgevoegd). Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud bleek evenmin dat u geheugenverlies zou hebben.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart dat u omwille van uw medische problemen niet terug kan naar Georgië. U lijdt aan epilepsie en legt verschillende medische documenten voor om dit te staven. Ten eerste verklaart u dat u op school regelmatig flauw viel en om die reden de lessen niet kon volgen en niet mee mocht op uitstappen. Dit leidde ertoe dat u in het vijfde leerjaar van school gestuurd werd (p.3). Ten tweede zorgde uw gezondheid voor problemen op het werk. U oefende verschillende jobs uit in Georgië, in twee animatiecentra en een kledingwinkel. Bij aanvang vertelde u aan niemand dat u aan epilepsie lijdt. Wanneer u op het werk een epilepsieaanval kreeg, werd u nadien scheef bekeken door uw collega's en werkgever, wat ertoe leidde dat u met uw werk stopte. Dit gebeurde zowel bij de animatiecentra als bij de winkel waar u werkte (NPO, p.3-4). Ten derde had u moeilijkheden op sociaal vlak. Uw vriendinnen lieten u vallen, de pastoor was onvriendelijk en een jongen waarop u verliefd was haakte af nadat hij over uw gezondheidsproblemen vernam (p.6). Tenslotte voert u aan alleen te zullen zijn in Georgië. U zou enkel op de steun van uw familie kunnen rekenen (p.6), die nog in het land verblijft (p.3).

De discriminatie die u aanhaalt is niet zwaarwichtig genoeg om als vervolging of ernstige schade aanzien te worden. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat uw grondrechten geschonden werden. Uw leven, uw vrijheid en uw fysieke integriteit werden niet bedreigd. Op het vlak van onderwijs maakt u niet aannemelijk dat er in Tbilisi geen andere scholen waren die wel aangepast onderwijs konden voorzien. Daarbij blijkt uit uw verklaringen dat u ondanks uw beperkte scholing in staat bent te functioneren in de Georgische maatschappij. U kan lezen en schrijven (p.3). Verder was u omwille van uw epilepsie niet geschikt voor fysiek zwaar werk in de kinderanimatie en een kledingwinkel. Hieruit volgt niet zonder meer dat u gediscrimineerd werd of dat er geen andere, meer geschikte, jobs voor u zouden bestaan in Georgië. Verder kan aangenomen worden dat u, indien u bij terugkeer opnieuw moeilijkheden zou ondervinden op de arbeidsmarkt, u op de steun van uw ouders zou kunnen rekenen. Op sociaal vlak moet opgemerkt worden dat het stuklopen van bepaalde vriendschappen en relaties in het verleden niet zomaar geëxtrapoleerd kan worden. U maakt niet aannemelijk dat het voor u in de toekomst onmogelijk is opnieuw een sociaal netwerk op te bouwen in Georgië. Uit bovenstaande volgt dat de problemen in verband met uw ziekte niet de aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd.

Wat betreft uw medische problemen dient bovendien te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 483 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 484 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit bovenstaande volgt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegt, kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw paspoort staft uw identiteit en afkomst uit Georgië, dewelke niet betwist worden door het CGVS. De medische documenten die u voorlegt, staven uw medische problemen, die reeds besproken werden in deze beslissing.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Daarnaast werpt verzoekster nog een manifeste appreciatiefout op, alsook de miskennis van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekster stelt *prima facie* een nood aan internationale bescherming te hebben en geeft aan geen bescherming te kunnen krijgen van haar nationale overheden. Zo de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) haar zou volgen met betrekking tot haar relaas, vraagt verzoekster dat er rekening gehouden wordt met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat de verwerende partij het vermoeden in dit artikel niet draagkrachtig tegenspreekt. Zij is van oordeel dat aan haar het voordeel van de twijfel moet worden verleend. Zij betoogt een oprechte inspanning te hebben geleverd om haar verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven, alsook dat er voldoende elementen zijn om haar verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Zij geeft aan dat haar verklaringen eenduidig zijn, van goede trouw, overeenkomend met de beschikbare informatie, spontaan, duidend op een persoonlijke ervaring en dat ze bevestigen dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van haar land van herkomst.

Nadat verzoekster haar relaas herhaalt, stelt zij dat het in deze van vitaal belang is om de ernstige discriminatie en belemmeringen te benadrukken waarmee zij in Georgië werd geconfronteerd vanwege haar epilepsie. Zij betoogt dat deze medische aandoening haar leven diepgaand heeft beïnvloed en heeft geleid tot een gebrek aan kansen, inclusie en welzijn in Georgië, wat een legitieme basis vormt voor het zoeken van bescherming in een ander land.

Verzoekster vervolgt dat de verwerende partij haar relaas niet in twijfel trekt, doch stelt dat Georgië een veilig land is en dat zij een klacht kon hebben ingediend tegen degene die haar bedreigde. Zij voegt hieraan toe dat zij de mening van de verwerende partij niet deelt en denkt dat de verwerende partij de COI Focus "*Georgië: algemene situatie*" van 16 januari 2023, waarop zij zich volgens verzoekster in dit verband beroept, op een subjectieve en partijdige manier interpreteert. Zij betoogt dat er nog steeds veel corruptie is in Georgië en citeert in dit verband passages uit een eerdere COI Focus van 24 februari 2022 en een rapport van het VN-Mensenrechtencomité van juli 2022.

Voorts stelt verzoekster dat de verwerende partij haar verwijt dat zij geen enkel bewijs heeft bijgebracht om haar problemen aan te tonen. Onder verwijzing naar de proceduregids van het UNHCR oppert zij dat het gebrek aan bewijs haar niet kan verweten worden aangezien dit een situatie is die inherent is aan de meeste verzoekers om internationale bescherming. Verzoekster voegt hier nog aan toe dat het, gelet op

de voorgaande elementen, duidelijk lijkt dat een klacht tegen degene die haar bedreigt, haar meer problemen zou hebben opgeleverd dan het tegendeel.

Tot slot gaat verzoekster in op de samenwerkingsplicht. Zij verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, naar artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, naar het “*UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*”, en naar rechtspraak van de Raad van State. Verzoekster betoogt dat *in casu* duidelijk blijkt dat de verwerende partij haar samenwerkingsplicht niet heeft vervuld. Zij meent dat uit een lezing van de bestreden beslissing en de notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) blijkt dat zij niet gevraagd werd naar de personen die haar bedreigden, noch naar de actualiteit van haar vrees. Zij besluit dat de commissaris-generaal deze kwestie niet onbesproken kon laten. Vervolgens verwijst verzoekster in dit verband naar rechtspraak van de Raad, waarna zij besluit dat ook *in casu* in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens.

2.1.2. Verzoekster vraagt de Raad in hoofdorde om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen

ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

Waar verzoekster aanvoert dat de verwerende partij tekort schoot in de samenwerkingsplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en onderzoeksdaden te stellen. Bij de commissaris-generaal is er slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker om internationale bescherming voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Verzoekster toont op geen enkele wijze concreet aan hoe de verwerende partij tekort schoot in de samenwerkingsplicht en het individueel onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming.

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoekster werkt evenmin uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft zij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

2.3.5. In de mate dat verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Waar verzoekster een schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu* enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoekster verklaart niet terug te kunnen naar haar land van herkomst, Georgië, vanwege haar medische problemen. Zij lijdt namelijk aan epilepsie, wat zij staaft aan de hand van verschillende medische documenten. Verzoeksters problemen worden door de commissaris-generaal op goede gronden als volgt samengevat:

“Ten eerste verklaart u dat u op school regelmatig flauw viel en om die reden de lessen niet kon volgen en niet mee mocht op uitstappen. Dit leidde ertoe dat u in het vijfde leerjaar van school gestuurd werd (p.3). Ten tweede zorgde uw gezondheid voor problemen op het werk. U oefende verschillende jobs uit in Georgië, in twee animatiecentra en een kledingwinkel. Bij aanvang vertelde u aan niemand dat u aan epilepsie lijdt. Wanneer u op het werk een epilepsieaanval kreeg, werd u nadien scheef bekeken door uw collega’s en werkgever, wat ertoe leidde dat u met uw werk stopte. Dit gebeurde zowel bij de animatiecentra als bij de winkel waar u werkte (NPO, p.3-4). Ten derde had u moeilijkheden op sociaal vlak. Uw vriendinnen lieten u vallen, de pastoor was onvriendelijk en een jongen waarop u verliefd was haakte af nadat hij over uw gezondheidsproblemen vernam (p.6). Tenslotte voert u aan alleen te zullen zijn in Georgië. U zou enkel op de steun van uw familie kunnen rekenen (p.6), die nog in het land verblijft (p.3).”

Blijkens de bestreden beslissing is verzoekster er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er wat haar betreft een vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, bestaat, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst (i) oordeelt de commissaris-generaal dat de door verzoekster aangehaalde problemen/discriminatie niet zwaarwichtig genoeg zijn/is om als vervolging of ernstige schade aanzien te worden. Daarnaast (ii) dient te worden vastgesteld dat de door verzoekster ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria, vermeld in artikel 484 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Tot slot (iii) kunnen de door verzoekster neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in het voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

2.3.8.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.8.3. Eerst en vooral treedt de Raad de verwerende partij bij dat de door verzoekster aangehaalde problemen/discriminatie niet zwaarwichtig genoeg zijn/is om als vervolging of ernstige schade aanzien te worden.

Te dezen beklemt de Raad dat om tot de erkenning van de status van vluchteling te kunnen leiden, discriminatie en achterstelling van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, *quod non in casu*.

In dit opzicht oordeelt de commissaris-generaal terdege het volgende:

“De discriminatie die u aanhaalt is niet zwaarwichtig genoeg om als vervolging of ernstige schade aanzien te worden. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat uw grondrechten geschonden werden. Uw leven, uw vrijheid en uw fysieke integriteit werden niet bedreigd. Op het vlak van onderwijs maakt u niet aannemelijk dat er in Tbilisi geen andere scholen waren die wel aangepast onderwijs konden voorzien. Daarbij blijkt uit uw verklaringen dat u ondanks uw beperkte scholing in staat bent te functioneren in de Georgische

maatschappij. U kan lezen en schrijven (p.3). Verder was u omwille van uw epilepsie niet geschikt voor fysiek zwaar werk in de kinderanimatie en een kledingwinkel. Hieruit volgt niet zonder meer dat u gediscrimineerd werd of dat er geen andere, meer geschikte, jobs voor u zouden bestaan in Georgië. Verder kan aangenomen worden dat u, indien u bij terugkeer opnieuw moeilijkheden zou ondervinden op de arbeidsmarkt, u op de steun van uw ouders zou kunnen rekenen. Op sociaal vlak moet opgemerkt worden dat het stuklopen van bepaalde vriendschappen en relaties in het verleden niet zomaar geëxtrapoleerd kan worden. U maakt niet aannemelijk dat het voor u in de toekomst onmogelijk is opnieuw een sociaal netwerk op te bouwen in Georgië. Uit bovenstaande volgt dat de problemen in verband met uw ziekte niet de aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd.”

In het verzoekschrift komt verzoekster – mede gelet op de hierna volgende bevindingen – niet verder dan het herhalen van haar verklaringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoekster laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, dan ook volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Dat haar medische aandoening heeft geleid tot een gebrek aan kansen, inclusie en welzijn in Georgië kan, gelet op bovenstaande overwegingen, niet worden bijgetreden.

2.3.8.4. Wat betreft verzoeksters medische problemen *an sich* dient er vooreerst op te worden gewezen dat medische problemen op zich niet onder de criteria, bepaald in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming, zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekster in het voorliggende verzoekschrift andermaal wijst op haar medische aandoening, epilepsie, dient te worden opgemerkt dat de medische problematiek, die wordt gestaafd door attesten, geenszins wordt ontkend of geminimaliseerd. Verzoekster toont evenwel niet aan dat de aangehaalde medische problemen in haar hoofde vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan of op grond van een gebrek aan behandeling vervolging zou riskeren. Evenmin toont zij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, en dat verzoekster zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, meer bepaald een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald.

Uit niets blijkt en verzoekster maakt, waar zij ter terechtzitting opwerpt haar medische behandeling in Georgië niet te zullen kunnen voortzetten, niet *in concreto* aannemelijk dat zij om redenen, voorzien in het Verdrag van Genève, geen of niet opnieuw toegang zou hebben tot of gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg in Georgië.

2.3.8.5. Waar verzoekster in het verzoekschrift hekelt dat de verwerende partij haar verwijt dat zij geen klacht heeft ingediend bij de Georgische autoriteiten tegen haar bedreiger en dat zij geen enkel bewijs heeft bijgebracht om haar problemen aan te tonen, merkt de Raad op dat verzoekster uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing daar dit haar door de commissaris-generaal geenszins verweten wordt. Aangenomen wordt dat deze passage in het verzoekschrift werd opgenomen/overgenomen door onzorgvuldig kopieer- en plakwerk vanwege verzoeksters advocaat. Bijgevolg wordt deze passage verder buiten beschouwing gelaten en is het betoog omtrent het voorhanden zijn van nationale bescherming en de aanwezigheid van corruptie in Georgië te deze niet dienstig.

2.3.8.6. In de mate dat verzoekster in het verzoekschrift melding maakt van een subjectieve en partijdige interpretatie vanwege de verwerende partij, dient erop te worden gewezen dat zij geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.8.7. Waar verzoekster in het verzoekschrift hekelt dat de verwerende partij haar niet gevraagd heeft naar de personen die haar bedreigden, noch naar de actualiteit van haar vrees, benadrukt de Raad dat het verzoekster is die de door haar aangevoerde vrees voor vervolging of ernstige schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De Raad oordeelt verder dat, indien verzoekster meent dat zij over een of ander onderwerp nog (bijkomende) inlichtingen heeft, zij dit kon vertellen tijdens het persoonlijk onderhoud of bijkomende schriftelijke verklaringen kon afleggen.

Verder verwijst de Raad, voor wat de beweerde schending van de samenwerkingsplicht betreft, naar hetgeen hierover *in fine* onder overweging 2.3.2. is gesteld.

2.3.8.8. Verzoekster voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.8.9. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

2.3.8.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in haar hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Georgië.

2.3.9.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Georgië zou hebben gekend.

2.3.9.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in haar land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.9.4. Verzoekster toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt

voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.13. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.14. De Raad wijst er verder op dat het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden, bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze specifieke declaratieve bevoegdheid van de commissaris-generaal.

2.3.15. Door de Raad kan in hoofde van de verwerende partij geen manifeste appreciatiefout worden ontwaard.

2.3.16. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.17. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS